

620217_เทศน์ทว.งานพุทธาครั้งที่ 43 บ้านราชฯ เรื่อง เทวครองโลก ตอนที่ 3
อ่านทั้งหมดที่ หรือดาวโหลดเอกสารที่...

https://docs.google.com/document/d/18lGK8tvlvsa_pRGeF571dXxFN-PrMIG_oRPOJdU-WdE/edit?usp=sharing

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/open?id=1tpWrK8aIDSw4BKXYFGm1SsQctvKulagj>

สื่อธรรมะพ่อครู(เทวะ อเทวะ) ตอน เทวปุตตมารนี้เลวร้ายสุด

พ่อครูว่า...วันนี้วันอาทิตย์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2562 ที่บรรราชธานีอโศก อีก 2 วันก็เป็นวันมาฆบูชา เราก็มาร่วมเทวะครองโลก ลองรวมๆกัน คำว่า เทพ หรือ เทวะ หรือ เทวดา

โดยพยัญชนะ เทว แปลว่า 2 โดยพยัญชนะ แต่โดยสภาวะแล้วมันไปกันใหญ่เลย โดยสภาวะ มีฉาภิภูติแต่ละทีแต่ละคนที่มีอุปาทาน ก็เป็นเทวะไปใหญ่ ตั้งแต่เป็นมารเรียกว่าเทวปุตตมาร ก็เป็นเทพ เทวะ หรือจะเรียกแบบขมเขยคือ เทพบุตร เทพธิดา สดุดแล้ว เป็นคำสแลงก็เรียกว่าชั้นเทพ แต่นั่นมันเป็นมาร มันเป็นการแปลงตัวมาร้ายกาจมาก ทางด้านฝ่ายฆราวาส ก็ยกตัวอย่างปัจจุบันที่เห็นก็เช่นทักษิณ ขอบภัยที่ต้องกล่าวนามเพราะว่าเป็นสิ่งที่สะดวก สบาย และก็ชัดเจน เป็นตัวอย่างในปัจจุบันนี้ ในขณะนี้ยืนยันได้ ผู้ที่ศึกษาก็จะเข้าใจได้ดี ก็ได้ประโยชน์ เราไม่ได้ไปเป็นศัตรูอะไรกันหรอก เขาก็ทำของเขาวิบากของเขาเขาก็ทำของเรา ทางด้านสายธรรมะก็คือธัมมชโย เป็นเทวปุตตมาร ขนาดหนัก มารผีชาตาน เป็นสัตว์ที่บอกชื่อชั้นเลวร้าย นี่ก็ชั้นเทพทั้งนั้น

ที่ว่าเทวะครองโลกคืออย่างนี้ ผู้ที่เป็นใหญ่ในระดับโลกขณะนี้ก็มี ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงยุคนี้ ในระดับ เจงกิสข่านโหดเหี้ยม ฆ่าแหลก หรืออย่างฮิตเลอร์ ของเยอรมัน เทวปุตตมาร หลอกคนให้หลงเชื่อเยอะแต่เลวร้ายหนัก นี่ก็เป็นเทพเทวบุตรมาร

ขั้นต่อมาก็เป็นกามเทพ ร้ายกาจมากหลอก หวาน ฆ่าคนด้วยเกสรดอกไม้ ฆ่าคนด้วยลูกศรอาบน้ำผึ้ง กามเทพ หลงใหลติดยึด ด้วยกาม รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส หรือด้วยโลกธรรม ลาภยศสรรเสริญโลกียสุขเอามาเป็นเครื่องล่อหลอก ด้วยเหลี่ยมมุมอะไรต่างๆสุดยอด ขนาดทักษิณขนาดธัมมชโยอย่างนี้แหละ ถ้าเบาลงมาน้อยก็เป็นชั้นกาม

อย่างทักษิณ ธัมมชโยก็เป็นระดับอบายมุข สูงขึ้นมาก็เป็นกามเทพ เป็นเทวะครองโลก แย่งชิงรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสจัดจ้านเมากันไป สนุกสนานรื่นเริงกันทุกวันนี้ โอลิมปิกนี่แหละ ยอดกามเทพ อาตมาจัดอยู่ในชั้นการชัณอบายมุข โอลิมปิก หรือเซียบเกม ระดับร้อยล้านพันล้าน ก็ลงทุนกัน แล้วเดี๋ยวนี้สื่อสารถ่ายทอดให้คนดูกันทั่วโลก ครอบงำกัน เป็นการพนัน ฆ่าแกงกัน แย่งชิงฆ่าแกงพนันกันโกงกัน ชับซ้อน เป็นโทษภัยหนักมาก เขาไม่รู้เรื่องพวกนี้แต่มันเรื่องจริง เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าไม่เข้าใจสภาวะ โดยพยัญชนะพวกนี้เอามาสื่อแล้วก็ชัดเจน ก็จะกลายเป็นโทษภัย

พวกเราหลุดพ้นมาได้ก็ค่อยๆไล่ขึ้นมา ชั้นต่ำชั้นกลาง พอชั้นกามเทพแล้ว สูงขึ้นมาก็เป็นเทพทางจิตวิญญาณ เป็นเทพอยู่ข้างใน ซึ่งก็มีกิเลสสาร มีกิเลสอยู่ในจิต แล้วก็เลสก็เป็นธรรมดาตามขั้นตอน เทวปุตตมารมารเลวร้ายที่สุดแล้ว มารต่างๆก็ไม่ถึงขั้นนั้นก็ลดลง

มา ผีมารต่างๆ แต่เทพปุตตมารมารหนักสุดแล้ว เอาตัวกิเลสร้ายกิเลสแรง กิเลสชั้น
ปลอมเป็นเทวดาเป็นเทพชั้นต่ำสุดเป็นเทพปุตตมาร

1.กิเลสมาร 2.ชั้นธมาร 3.อภิสังขารมาร เป็นชั้นซับซ้อน ชั้นต่ำสุด 4.เทพปุต
มาร 5.มัจจุมาร

อันนี้ก็เรียบเรียงโดยอรรถกถาจารย์ไม่ใช่ของพระพุทธเจ้าทีเดียวแต่ก็ใช้ได้

สี่ธรรมะพ่อคร(เทวะ อเทวะ) ตอน เทวดา 6 ชั้น พรหม 16 ชั้น

มาขยายความตามลำดับของพระพุทธเจ้าเลย

เทพเทวดา 6 ชั้น

ล.23 ข.49 ทานสูตร เทวดา 6 อย่าง พรหม 1 อย่าง

อันที่ 1 จาตุมหาราชิกา(ท้าวภูเวร ท้าววิรูปักษ์ ท้าวธตรฐ ท้าววิรูปักษ์) คือ ทำทานแล้ว
มี ก็ปั้นรูปให้เป็นยักษ์มาร แย่งชิงฆ่าทำร้ายผู้อื่น ฆ่าผิวมันเสียเอาเมี่ยมันมาโหดร้ายมาก เป็น
เทวดาชั้นที่ 1 สมมุติเทพชั้นที่ 1

อันที่ 2 ดาวดึงส์ คือ ทำทานเพราะว่าเห็นว่าเป็นความดี เป็นเทพแต่เขาก็ปลอมเป็น
ของหลอกของไม่จริงดาวดึงส์ ดาวดึงสา อาการ 32 ของชีวิต มันเป็นสุขเป็นความสบาย
เป็นความพอใจพอใจสนใจรื่นเริงบันเทิงใจ สะใจไปก็แล้วแต่ เป็นดาวดึงส์ทั้งนั้น
บำเรออารมณ์ให้รู้สึกชอบ กับชัง มันเป็นราคะกับโทสะ แม้แต่โทสะอย่างสะใจซับซ้อน มันก็
คือดาวดึงส์ แม้จะเป็นโทสะอย่างสะใจ ชาตีสขิม โรแมนติกขิม คือสนใจตามอุปาทาน ก็เป็น
สิ่งที่หลอกหลวงให้คนติดยึด ให้อยู่ในเวลาอย่างนั้น สูงขึ้นมาเป็นชั้นต่อไป

อันที่ 3 ยามา คือ ทำทานเพราะเพื่อเป็นประเพณี ยาวนานไปกับกาลเวลา ก็จะขอให้
ชอบใจอย่าจากฉันไป จะต้องการให้อยู่กับเราไปนานๆ นานเท่าไร ก็ยิ่งดียิ่งชอบใจ ได้ยาว
เท่าไรได้นานเท่าไรสนใจที่ตัวเองชอบ ก็อยู่กับภพชาติเท่านั้น เป็นแดนใจของผู้ที่มีความ
ทุกข์ความสุข ได้มากเท่าไรเป็นยาม ได้1 ยาม 2 ยาม 3 ยาม 4 ยาม 6 ยาม ได้100 ยาม ต่อ
เนื่องกันไปก็ยิ่งชอบ เรียกว่าเป็นความติดยึดได้ตามสิ่งที่พอใจตามอายุเวลาอยู่ได้นาน ไม่
เสื่อมไปจากที่ตัวเองต้องการเป็นอุปาทาน นี่แหละเป็นเรื่องหลอกให้คนเสียเวลาเสียแรงงาน
เสียทุนรอน เสียสภาพให้ติดยึด

อันที่ 4 ดลิต คือทำทานเพราะเห็นว่า สมณะหุงหาอาหารเองไม่ได้ สัตะ แปลว่า
เย็นสงบให้พักให้หยุด ผู้ที่เรียนรู้อย่างสัมมาทิฐิแล้วก็จะรู้จักพักรู้จักเพียร ส่วนผู้ไม่
รู้จักไม่รู้จักพักให้พักก็ไม่พัก ก็จะเอาแต่เกิด เอาแต่สนใจให้หยุดให้พักให้วรรค ก็ไม่
หยุดพักไม่เว้น พวกมันพวกนี้ไม่มีสิทธิ์ได้เข้าชั้นดุสิตหรอก ผู้ที่ทั้งภพชาติก็ได้พักชั้น
ดุสิต นอกนั้นก็ไม่มียุ่งเกี่ยว เพราะฉะนั้นเป็นที่พักที่หยุด ที่อาศัย

อันที่ 5 นิมมานรดี คือทำทานเพราะทำตามถาฐีใหญ่ๆ เป็นที่ๆเก่งสุดเก่ง จะว่าเก่งเกิน
กว่าจตุรหาราชิกได้ ด้วยตัวเองเลยนะนิมมานรดี ตัวเองทำเองเลย ฆ่าเองแกงเอง สุด
สามารถ ยอดถ้อยยอดเยี่ยมแล้ว ใหญ่กว่านักเลง มีอำนาจมาก ลงมือเอง

อันที่ 6 ปรนิมมิตวสวัตติ ทำทานเพราะว่า อยากได้ปลื้มใจ(อดตมนตาโสมนสส์) ถือว่า
สูงสุดยอดกว่านิมมานรดี เพราะว่ามีผู้อื่นมีบริวารมีลูกน้องเก่งเหมือนกัน ตัวเองก็เก่งยอดกว่า
นิมมานรดีแล้วยังมีคนอื่น ปรนิมมิตวสวัตติมาช่วยเสกช่วยสร้างช่วยทำช่วยเพิ่มเติมให้อีก ให้

ตัวเองได้มากได้หนักได้เต็มทีอีก สดยอดไปในทางบาป สดยอดแห่งบาปเลย เป็นเทวปุตตมาร

ทีนี้ ถ้าเราเอามาอาศัยอธิบายชั้นเทพ

เทพมี 1. สมมุติเทพ 2. อุบัติเทพ 3. วิสุทธิเทพ

สมมุติเหตุคือเทพโลกีย์ปฤชนวนเวียนสูงต่ำซับซ้อน เรียกว่าเทวบุตรมารซับซ้อนอยู่อย่างนั้นแหละ

ส่วนอุบัติเหตุเป็นเทพโลกุตระ เป็นเทพรู้จักทำวิธีให้เราเกิดใหม่ เกิดเป็นเทพชั้นตั้งแต่โสดาบัน เป็นอริยะชั้นไปตามลำดับ โสดาบันขึ้นไป สกิทาคามี อนาคามี อรหนต์ สูงสุดเป็นพระอรหนต์ถือว่าเป็นวิสุทธิเทพ เป็นเทพชั้นสูงสุด อุบัติเทพ จึงเป็นเสนหบุคคลเป็นอริยะชั้นไปจนกระทั่งบรรลุสูงสุดก็เรียกว่าวิสุทธิเทพ

ทีนี้เทพทางโลกุตระหรือโลกียะ แบ่งซอยไปอีก

ในระดับอุบัติเหตุ เสนหบุคคล ก็ยังอาศัย อุปกิเลส อาศัยกิเลสลดลง ต้องเป็นเทพสูงขึ้นเป็นพระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี เป็นอรหนต์ เป็นพระโพธิสัตว์ อนุโพธิสัตว์ อนิยต โพธิสัตว์ นิยตโพธิสัตว์ มหาโพธิสัตว์ ไล่ไป ก็ถือว่าเป็นผู้ที่ทำความเจริญ เจริญโลกียะก็ถือว่าได้รสชาติโลกียะมากมายบำเรอใจ ได้ลาภยศสรรเสริญมากมีอำนาจมาก ได้รับสรรเสริญยกย่องเชิดชู ทางโลกียะทางเทวปุตตมาร ก็ยกย่องเชิดชูกันมีบริวารมีอะไรเหมือนกัน ทางด้านดีเขาก็ชม ทางด้านโลกุตระก็ชมเหมือนกัน ก็มีสภาพ 2 เป็นเทวะ ทุกอย่าง

เทวปุตตมารมารก็มีสองก็ชื่นชมยกย่องกัน มาทางด้านโลกียะแต่ทางด้านดีก็ชมกัน ด้านโลกุตระก็แน่นอนต้องยกย่องชื่นชมกันเหมือนกัน

มาถึงชั้นโลกุตระในเทวดา 6 ชั้น

ก็ซับซ้อน ยิ่งดียิ่งสูง ก็ยิ่งละเอียด ยิ่งเป็นพรหม เป็นเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาที่ละเอียดสูงส่งขึ้นเรื่อยๆ ช้อนในเทวดาในพรหมยิ่งเป็นพรหมละเอียดสูงส่ง ถ้าจะไล่พรหมขึ้นไปถึง 16 ชั้นก็จะยืดยาว

ชั้นที่ 1 ปาริสาชชาพรหม เป็นขั้นต้นของผู้ที่จะทำความละเอียดบริสุทธิ์เลย

ชั้นที่ 2 ปุโรหิตาพรหม

ชั้นที่ 3 มหาพรหม

ต่อมาอีก 3

ชั้นที่ 4 ปริตตาภาภูมิ มีแสงเจริญขึ้น

ชั้นที่ 5 อัปปมาณาภาภูมิ มีแสงอันประมาณมิได้เลย ไปตามबारมี ประมาณได้ตาม बारมี ก็มีแสงยิ่งขึ้นๆ ก็เป็น อาภัสรา

ชั้นที่ 6 อาภัสราภูมิ เป็นหัวหน้าของทางด้านสว่าง สายขาว

หมวด 3

ชั้นที่ 7 ปริตตาสภา สภาคือสูงกว่า

ชั้นที่ 8 อัปปมาณาสภา

ชั้นที่ 9 สุกกีนหาภูมิ สายดำ กลับกันกับ อาภัสรา ที่จริง ชั้น สุกกีนหานี้สูงกว่า อาภัสรานะ สุกะแปลว่าดี ด่าดี ก็ค้นหาแปลว่าดำ ก็เป็นสายดำสายมืดกับสายสว่างอาภัสรา สองสาย

ชั้นที่ 10 เวหัพผลาภูมิ เป็นพวกลอยฟ่อง เป็นตัวยิ่งใหญ่ประกาศตัวตนสูงส่ง มีลูกมีผล เป็นรูปเป็นร่าง

ชั้นที่ 11 อสัณญีสัตตาภูมิ อันนี้ไม่มีตัวไม่มีตนกำหนดไม่ได้ เป็นผู้ไม่มีการกำหนดรู้ อสัณญี เป็นสัตว์ที่ไม่มีผู้กำหนด Invisible เป็นพวกไม่มี ท่านเรียก Realm of non percipient being

สูตรवासอีก 5

ชั้นที่ 12 อวิหาสูตรवासภูมิ ของท่านประยุทธ์แปลว่าไม่ผู้เสื่อมจากสมบัติ ก็ยังเป็นแบบเทวนิยมอยู่ อธิบายต้องเข้าต้องออกสมบัติอีก

ชั้นที่ 13 อตปปาสสูตรवासภูมิ ท่านแปลว่าไม่ทำความเดือดร้อนให้กับใคร

ถ้าให้อาตมาอธิบายก็คือลักษณะที่ได้แล้ว ไม่เสื่อมไม่เป็นโทษภัยกับใคร ผู้ที่ละเอียดอย่างพระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่าจะไม่อาศัยแดนสูตรवास 5 ท่านจะผ่านไป ถ้าไม่อย่างนั้นจะต้องมาอาศัยอยู่ในแดนนี้ มันสบายมันว่างมันเบา เหมือนอนาคามี 5 นีตกในภูมิอนาคามี 5 จะจมในแดนเหล่านั้นนานมาก แต่สายปัญญาที่เรียงลำดับแล้วเป็นปัญญาริยะ จะไม่มาเสียเวลาอยู่ในนี้จะต่อเนื่องไปเลย ส่วนพวกที่จะอยากพักบ้างก็ตามบารมีของแต่ละคน สมัคใจจะพักตรงนี้ พักหนึ่ง สองพัก ห้าพัก ร้อยพักก็ตามแต่ละคนจะอาศัย เป็นเรื่องอิสระเสรีภาพ สามารถที่จะเลือกเอาได้ตามใจ

ชั้นที่ 14 สัทสาสสูตรवासภูมิ

ชั้นที่ 15 สัทสสิสูตรवासภูมิ

ชั้นที่ 16 อกนิฏฐสูตรवासภูมิ

สูตรवासก็คล้ายกันอนาคามี 5

๑. อันตราปรินิพพายี (ผู้เพียรทำปรินิพพานในระหว่างภพ) มันไม่รู้จะไปปรินิพพานเมื่อไหร่มันแล้วแต่ยถากรรม ปล่อยไปตามเหตุปัจจัย อันตรา แปลว่าในระหว่าง

๒. อุปหัจจปรินิพพายี (ผู้ทำปรินิพพานด้วยสามารถ) ผู้สามารถจะพากเพียรทำได้มากได้น้อยก็อยู่ที่ตัวเองจะมีความอดสาหะวิริยะ เร็วเท่าไรก็ได้บางทีก็ไม่เร็วนัก

๓. สสังขารปรินิพพายี (ผู้ทำปรินิพพานโดยต้องใช้ความเพียรมาก ประกอบปัญญาสังขารในภพตนให้มากๆ) ผู้มีภูมิสูงกว่า อุปหัจจแล้ว ถ้าพากเพียรมาก สังขารมากก็จะเร็ว

๔. อสังขารปรินิพพายี (ผู้ปรินิพพานโดยไม่ต้องใช้การปรุงแต่งอภิสังขารให้มากนัก) อันนี้ก็ไม่ต้องใช้การปรุงแต่งมากก็ได้แล้ว แต่ถ้าสังขารก็ต้องต่ำก็ต้องปรุงแต่งมาก หนอยต้องใช้สังขารปรุงแต่งมากหนอยหนึ่งจึงจะพ้นบรรล แต่อสังขารคือไม่ต้องปรุงแต่งมาก หรืออก ต่างจากอันตราคือไม่ปรุง ปล่อยไปตามเรื่องตามราว ส่วน อสังขารปรุงแต่งไม่มากนัก สังขารปรุงแต่งมากหนอย

๕. อุทังโสโตกนิฏฐคามิ (สภาวรรณไม่เป็นสองรองใคร หรือไม่เป็นน้องใครอีก แล้วปรินิพพานไว) อันนี้เหนือใครแล้ว ไม่มีใครเทียมแล้ว อันนี้สุดยอด แทบจะเรียกว่าหยุดได้ แล้ว จะหยุดหรือไม่หยุด จะตัดหรือไม่ตัด จะอยู่หรือไม่อยู่ เรียกว่า หมายความว่าอยู่ในขั้นสุดแล้วจะเกิดก็ได้จะตายก็ได้ จะเป็นอมตะบุคคลแล้ว ถ้าหากบรรลুক้เป็นอมตะบุคคล เป็นบุคคลอยู่ในระดับที่ 9 ในมุลสูตร 10

สื่อธรรมะพ่อครู(มุลสูตร 10) ตอน มุลสูตรและจักร 4

ไล่เอามุลสูตรก็ได้

ถ้าใครไม่มีฉันทะไม่มีความยินดีไม่มีทางไปได้ แค่มาทดสอบเรียนรู้อยากรู้เฉยๆ จะไปปักใจอีกฝั่งนึงแล้วแต่อันนี้อยากรู้เฉยๆ มาศึกษาเฉยๆ คนนี้ก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรล ไม่มีฉันทะ อยากรู้เฉยๆ แต่ไอ้ที่ตัวเองปักใจอีกอันหนึ่ง อย่างนี้ก็มีความสลาย เทวนิมมจะมาลอง เขาบอกว่าอเทวนิยมนั้นมาลองหน่อยซิ ถ้าเขาไม่มีใจที่ยินดีสนใจแต่ไม่มีฉันทะ ไม่มีความพอใจยินดีว่าเข้าท่านะ มันไม่มี มันจะมีจุดเริ่มต้นอย่างนี้

เพราะการทำใจในใจ มนสิการ การทำใจของตนเอง สร้างใจตนเอง ผลิตใจตนเองให้เป็นอารยบุคคลให้เป็นโลกุตระ มันไม่ได้ง่ายๆ มันไม่มีตัวตนมันไม่มีรูปร่างมันไม่มีสีมันไม่มีอะไรเลย นามล้วนๆ ถ้าคุณไม่มาเรียนอภิธรรม คุณไม่มาไล่จิตเจตสิกต่างๆ รายละเอียดของ แม้แต่ขั้นรูปก็ต้องเป็นรูป 28 คุณก็รู้อาการของรูป 28 ว่ามันปรุงแต่งอย่างไรสร้างสรรค์อย่างไรขั้นรูป จะไปพูดถึงขั้นเจตสิกอีก 89 อีก 52 แจกจิตไปอีก 89 121 เมินเสียเถิดอย่าคิดถึงไม่มีทางเป็นไปได้ เรื่องมนสิการจึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆ ทุกวันนี้โยนิโสมนสิการก็ไปแปลกกันอีกอย่างหนึ่ง นอกจากโยนิโสมนสิการก็แปลกเหมือนกัน

มนสิการ แปลว่าการทำใจ โยนิโส หมายความว่าต้องทำอย่างถ่องแท้ชัดเจน ถูกต้องนะ หรือ ลงไปถึงจุดเกิด โยนิโสมนสิการ ทำใจในใจ ลงไปถึงที่เกิดที่ หทยรูปนะ ถ้าไม่ถูกหทยรูปไม่เป็นได้

หทยรูป กำหนดรู้ไม่ได้ง่ายๆมันไม่มีหลักแหล่งไม่มีสถานที่กำหนดหมาย เพราะฉะนั้นพวกอภิธรรมไม่เข้าใจก็คิดว่า หทยรูป มีอยู่ที่หัวใจ ช่องที่ 4 มีน้ำหล่อเลี้ยงสีฟ้า สี สวณะ ไปโน้น เป็นรูปธรรม ก็อธิบายไปตามแต่อาจารย์ไหนเขาจะมีนิมิตของเขา แต่โดยนามธรรมนั้นไม่มีรูปร่างไม่มีสีมันอะไรหรอก

เพราะฉะนั้นถ้าเผลอว่าไม่มีการทำใจในใจซึ่งสำคัญมากเลย ก็ไม่มีความรู้แม้แต่ในสุริยะ เปยยาล ปรโตโฆชะ โยนิโสมนสิการ

หรือแม้แต่ปัญญาวิมุตติ ก็จะต้องเรียนรู้ต้องรู้จักโยนิโสมนสิการว่าเป็นอย่างไรอย่างถ่องแท้จากสัตบุรุษ ท่านได้สอนได้บรรยายให้ฟังชัดเจน โยนิโสมนสิการเป็นอย่างไรเองหรือถึงจะปฏิบัติธรรมได้อย่างไร ธรรมานั้หมมปฏิบัติ ได้มรรคได้ผลไปตามลำดับ หรือจะดวงจักร 4 หรือจะดวงจักร โยนิโสฯได้

จักร 4(พตปฏ. เล่ม 21 ข้อ 31)

1. ปฏิรูปเทสวาสะ (การอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม) .

2. สัปปริสฺสสยะ (การคบหาสัตบุรุษ) .

3. อัดตสัมมาปณฺธิ (การตั้งตนไว้ชอบธรรม) สำนวนตามไวยกรณ์ แต่สภาวะคือพวกนี้มีสัมมาให้เกิดการตั้งลงของความเป็นอัดตา ปณฺธิ แปลว่าตั้งตน ตั้งขึ้นมีผล static เกิดผลตั้งเคঁาเงื่อนไป เป็นอัดตา

อัดตาอันนี้ไม่ได้หมายความว่าเป็นตัวตน อุปาทาน แต่เป็นอัดตะอาศัย ของผู้ที่ปฏิบัติได้ นี่แหละที่มันเข้าใจยาก อัดตสัมมาปณฺธิ จึงไม่ได้แปลว่าตั้งตนโดยชอบเท่านั้น คือมีตัวตนแล้วตั้งตนได้อย่างถูกต้อง ทำตนถูกต้องให้เกิดการเจริญ

จักร 4 เป็นการทำงานดวงจักรได้ไปสู่ผลเจริญ ทิศทางสูงสุดได้

อันที่ 3 นี้ อัดตสัมมาปณฺธิ จึงแปลไม่ง่าย ถ้าใช้ตั้งตนไว้ในทางที่ถูกนี้ก็แปลถูก แต่ก็คือการสร้างสิ่งที่เป็นประสิทธิภาพ ของความสามารถของเรา สร้างขึ้นได้ หยั่งลงเป็นนิติ เป็นคลัง เป็นที่เก็บเป็นที่สะสมเป็นที่รวมไปเรื่อยๆ อย่างถูกต้องอย่างเสมอ ก็เกิดอัดตาของโพธิสัตว์ อัดตาของผู้ที่พัฒนาการ อัดตาของผู้ที่มีสมรรถนะความรู้โลกุตระด้วยนะ เพราะฉะนั้น อัดตาดังนี้ไม่ได้หมายถึงโลกียะเลยนะ เพราะฉะนั้นจึงเจริญขึ้นได้ สังสมไปข้ามภพชาติ มันจะเป็นโพธิสัตว์ไปเป็นสูงสุด ไม่ได้เลย ถ้าเผื่อว่าไม่สะสม อัดตาไปเป็นต้นทุนไว้

ต่อไปถึงขั้นที่ 4

4. ปุพเพกตปุญญตา (ความเป็นผู้มีบุญอันได้กระทำแล้วในปางก่อน ไว้เป็นที่พึ่งอาศัย) เป็นสิ่งที่ได้แล้วของเก่าที่สะสมมา สะสมอะไร สังสมบุญ แต่บุญสังสมไม่ได้ ปุญญตา ความเป็นบุญสังสมไม่ได้ เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนที่ยอกย้อน สะสมไม่ได้แต่ได้บุญเพกตะ ได้จากอะไรได้จากบุญที่ตัดกิเลสไปแล้ว แล้วจะมีกิเลสอีกได้อย่างไร เหมือนได้แต่ความสะอาด สะอาดคือความไม่มี แต่ความไม่มี สะสมความไม่มีมาได้เรื่อย บุญเพกตปุญญตา

เพราะฉะนั้นถ้าไม่มีสภาวะจริง สภาพหมุนรอบเชิงซ้อนนี้รับรองไม่เข้าใจ เช่นไปแปล อปุญญาภิสังขารก็ไปแปลเป็นบาป ก็วนอยู่ในรอบเก่าไม่ขวาก็ซ้ายไม่ซ้ายก็ขวา เขาไม่เข้าใจ ข้ายขวาจริงแต่มันขึ้นข้างบนนะเป็นกันหอย เป็นรอบที่สูงขึ้น คนไม่มีสภาวะก็จะเข้าวนอยู่ที่เก่าดีไม่ดื้อนลงข้างล่างอีกขยายความลงต่ำอีก แต่อันนี้มันวนขึ้นสูงขึ้น

ในสภาวะธรรมที่อาตมาขยายความนี้ สับสนไหม ...ไม่ นี่รู้ดี เราเข้าใจแล้วก็เอาไปใช้เข้าใจดีแล้วเอาไปใช้ได้ทันทีโดยไม่ต้องกำหนดเป็นพยานะบัญญัติ เข้าใจดีแล้วสภาวะธรรม ก็จะเอาไปใช้ เครื่องจักรของนามธรรมเราก็จะเอาไปใช้ จึงเข้าใจได้ดี ได้เนียนเก่งก็จะลึกซึ้งไปได้เรื่อยๆ

สี่ธรรมะพอดฺร(บุญ) ตอน อภิสังขาร 3 ล้างเทวะ

กลับมาสู่เทวะ กลับมาสู่เทวครองโลก

เทวปุตตมาร แล้วก็มาเป็นกามเทพ

กามเทพ ก็เลวร้ายน้อยกว่าเทวปุตตมาร สูงขึ้นไปอีกพ้นจาก เทวปุตตมาร มาในชั้นพ้นกามภพ เป็นผู้ที่สูงขึ้นมาทำการอภิสังขาร

อภิสังขารแปลว่า ข้างสร้างนามธรรม โลกุตตรธรรม ถ้ายังเป็นอภิสังขารมาก็ดีกลับ
ทำร้ายแรงได้เร็วขึ้น ถ้าอภิสังขารเทพก็สูงขึ้นเจริญขึ้นกลับกัน อภิแปลว่ายิ่งใหญ่ สังขารยิ่ง
ใหญ่เป็นมารก็ยกกำลังเป็นมา อภิสังขารเทพก็ยกกำลังเป็นเทพ

อภิสังขารมี 3 อย่าง ปุญญาภิสังขาร อปุญญาภิสังขาร อเนญญาภิสังขาร
สามสังขารนี้ ปุญญะก็คือ การกำจัดกิเลส เมื่อกำจัดได้แล้ว บุญก็ไม่ต้องใช้
เป็นเอกังสะ เป็นพลังงาน one way ใช้งานแล้วก็เลิก เหมือนระเบิดปรมาณู ระเบิดไป
แล้วก็ตม จะเอามาทำเป็นระเบิดครั้งที่ 2 ไม่ได้ เป็นวันเวย์ตรงทางเดียวเลย บุญนี้มัน
ไม่มีสะสม บุญสะสมไม่ได้ เพราะฉะนั้น อปุญญาภิสังขาร ก็ไม่มีแล้วนะ แต่ก็ทำงาน
อภิสังขารอยู่สร้างสรรค้อยู่ก็ยิ่งเจริญ เจริญสูงขึ้นเรื่อยๆแล้วก็สั่งสมเป็น อเนญญา
เป็นฐานที่ตั้งที่มั่น เป็นสมาธิยิ่งขึ้นๆๆ

ถ้าจะเรียกอภิสังขาร 3 คุณจะได้สมาธิ ต่อเมื่อคุณได้ชั้นอเนญญา ชั้นปุญญา อ
ปุญญาก็ไม่ถือว่าเป็นสมาธิแท้ ต้องทำการตกผลึก เป็นความตั้งมั่นของจิตที่เป็นฐาน
อเนญญา อย่างนี้เป็นต้น สูงสุดก็เรียกว่า สมาหิตัง สมาหิตะ

สู่แดนธรรมเอา พระไตรล.9 ข้อ 131 มาพอครุว่าเอาไว้ก่อน
กลับมาหา กามเทพ สูงไปกว่ากามเทพแล้วก็ไปสู่ชั้นบริสุทธิ จะเรียกว่าเป็นพรหมก็
อธิบายไปเมื่อก็นิดหน่อย

ชั้นที่ 1 ปาริสาชชาพรหม เป็นขั้นต้นของผู้ที่จะทำความละเอียดบริสุทธิเลย

ชั้นที่ 2 ปุโรหิตาพรหม

ชั้นที่ 3 มหาพรหม

ต่อมาอีก 3

ชั้นที่ 4 ปริตตาภาภูมิ มีแสงเจริญขึ้น

ชั้นที่ 5 อัปปมาณาภาภูมิ

ชั้นที่ 6 อาภัสราภูมิ เป็นหัวหน้าของทางด้านสว่าง สายขาว

หมวด 3

ชั้นที่ 7 ปริตตาสภา สุภาคือสูงกว่า

ชั้นที่ 8 อัปปมาณาสุภา

ชั้นที่ 9 สุกกีนหาภูมิ ส

ชั้นที่ 10 เวหุปผลาภูมิ

ชั้นที่ 11 อลัญญิสัตตาภูมิ

สุทธาวาสอีก 5

ชั้นที่ 12 อวิหาสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 13 อตปปาสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 14 สัทสสาสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 15 สัทสสีสุทธาวาสภูมิ

ชั้นที่ 16 อภินิหารสุทธาวาสภูมิ

เป็นพรหม 16 ชั้น ถ้าจะไปอีกก็เป็นอรุปรภูมิ อรุปรมาณ 4

ชั้นที่ 17 อากาสาัญญายตนภูมิ

ชั้นที่ 18 วิญญาณัญญายตนภูมิ

ชั้นที่ 19 อาภิญญายตนภูมิ

ชั้นที่ 20 เนวสัญญานาสัญญายตนภูมิ

คือสภาพหนึ่งจับที่ละคู่ อากาศกับวิญญาณ คือ สภาวะว่างกับตัวรู้คือวิญญาณ เราก็ต้องตรวจให้ละเอียดลออในความว่าง ส่วนความหวังนั้นคือจิตวิญญาณเราซับซ้อน ในความว่าง ในความว่างก็เป็นความว่างจากเหตุปัจจัย ว่างจากอะไร เขาก็อธิบายไม่ถูก ว่างๆ ไม่มีที่จับไม่มีที่เทียบ

ว่างจากลำดับจากความหยาบ คุณว่างจากกิเลสชั้นที่ 1 สูงขึ้นไปว่างจากกิเลสชั้นที่ 2 ศาเลนี้ว่างจากข้าง ก็มันยังมีมา มีสัตว์เล็กสัตว์น้อย ยังมีอะไรอย่างอื่นอีก

ศาเลนี้ว่างจากมาก็สูงขึ้นไปอีก

ศาเลนี้ว่างจากสิ่ง ของพระพุทธเจ้าไม่มีสิ่ง อาตมาเดิมอีกมันเล็กกว่ามา

ศาเลนี้ว่างจากเสา แล้วมันจะอยู่ได้อย่างไร ตั้งอยู่ได้อย่างไร ก็จินตนาการไป

ศาเลนี้ว่างจากพระ จากคน แล้วก็ว่างจากเสา ไม่มีอะไรเหลือแล้ว ว่างจากนี้ก็เหลือสิ่งนี้ สิ่งที่เป็นนามธรรม ชั้นอรุปร ใช้พยัญชนะว่าไม่มีแล้ว มีอะไร มีความไม่มี สุดท้ายท่านก็ใช้แต่ภาษาว่ามีกับไม่มีนี่แหละเป็นที่สุดที่จะใช้กัน มีอะไร มีความไม่มี จบแล้ว ถ้าพูดอีก ไม่มีก็ว่าง มีอะไรมีความว่าง ว่างอะไร ว่างกับไม่มี แล้วจะเอาพยัญชนะไหนไปใส่ คนที่เข้าใจสภาวะแล้ว จบสภาวะ เพราะฉะนั้นก็ต้องไปดูอาการของสภาวะ

อาการของรูป แล้วก็ป็นรสของรูป อาการของเสียง เป็นรสของเสียง อาการของกลิ่น เป็นรสของกลิ่น อาการของสภาวะสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งก็เป็นรสของเย็นร้อนอ่อนแข็ง

คุณจะต้องดูสภาวะของนามธรรมนี้อย่างละเอียดเพียงพอจริง ว่าการไม่มีคืออะไร มันไม่มีคืออะไร อาศัยคนอื่นไม่ได้แล้ว ต้องตนเอง รู้ยิ่งเห็นจริงเอง คนอื่นรู้แทนไม่ได้เป็นปัจจัยตั้งเวทิตัพโพวิญญูหิต

ถ้าสรุปลงไปทีทู่จะ ถ้าคุณยังมีรสของโลกียก็แสดงว่ายังมีโลกียเป็นทู่จะ หมดรสโลกียก็เป็นโลกุตระ หมดมันยังเหลือส่วนน้อย ได้ส่วนบุญไปได้ส่วนหนึ่ง แต่ส่วนได้นี้มันคือส่วนเสีย ส่วนบุญไ้อ้ที่ได้นี้คือเสียไปในะ กิเลสคุณหมดไปส่วนหนึ่งเรียกว่าได้บุญ แต่คุณเสียเสียอัตรตา เสียตัวตน เสียกิเลส เสียอกุศล เสียบาป ออกไป จนคุณหมดบาป หมดอกุศล หมดตัวตน หมดแล้ว ไม่มีแล้ว บุญอันเป็น One way บุญมีหน้าที่เดียว มันก็เลิกหน้าที่มันก็จบ บุญยะ มันหมดแล้วบาปก็หมดบุญก็หมด ปรีชโณสุญสิ้นแล้ว

คำว่าบุญ นี้ เป็นคำของศาสนาพุทธโดยตรง ศาสนาอื่นเอาไปใช้ ใช้ไปผิดๆเยอะ อาตมาเกิดมาในยุคนี้ ก็ค่อยยังชั่วที่ยังมีหลักฐานให้อาตมาอ้างอิง ถ้าไม่มีหลักฐานอ้างอิง อาตมาจะอธิบายยากมากเลย มีหลักฐานช่วยก็ยิ่งค่อยยังชั่ว

ตั้งแต่คำว่า ปญญา ที่ต้องขอบคุณท่านธรรมปาละกล่าวไว้ ในพจนานุกรมฉบับ
ภูมิพโลภิกขุ พจนานุกรมฉบับอื่นไม่มีเลย ฉบับภูมิพโลภิกขุ มีประมาณ 9 เล่ม มีที่บอกไว้แปล
ปญญาว่า สันดานังปนาติวิโสเทติ

สันดานคือสิ่งที่สั่งสม บารมีก็เป็นสิ่งที่สั่งสมเป็นเชิงดี โลกุตระ ส่วนสันดานเป็นทาง
โลกีย์ เป็นความต่ำความชั่ว

ปนาติ แปลว่าการชำระ ชำระกิเลสออกจากสันดาน ให้สะอาด

วิโสเทติ แปลว่าสะอาดบริสุทธิ์

เพราะฉะนั้นบุญนี้จึงมีความหมายเป็นการชำระ พวกคนชำระนักชำระ มันเป็นตัวหน้าที่
ชำระเสร็จแล้วก็ทิ้งอย่าไปเก็บไว้ ทำเสร็จแล้วมันหายไปเลย เป็นเครื่องชำระ เพราะฉะนั้นมัน
จะไม่ขัดแย้งเลยว่าชำระเสร็จแล้วก็ต้องทิ้งทิ้งหมดต้องสูญ ถ้าไม่มีหมดไม่มีสูญแล้วเมื่อไ
รจะมีนิพพาน ไข้ไหม นิพพานคือการหมดสิ้นจริงๆไม่มีเวียนกลับไม่มีวนเวียนอีก แต่ถ้าคุณวน
อยู่นั้นแหละทิ้งแล้วก็ยังมีอีกทิ้งแล้วก็ยังเก็บมาใหม่อีก แล้วเมื่อไหร่มันจะสูญกันสักทีเล่า(วะ)
มันจะต้องมีสูญ นี่คือความละเอียดลึกซึ้ง

พระอรหันต์นั้นเป็นคนสิ้นบุญ มีหลักฐานยืนยัน แม้แต่พระอรหันต์อื่น อาตมาจำได้แต่
พระโมฆราช พูดว่าเราสิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว แม้แต่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ตอนที่ท่านเป็น โชติปาละ

เราเป็นผู้ชื่อว่า โชติปาละ ได้เคยกล่าวกับพระสวด พระนามว่า กัสสปะ ว่า “การตรัสรู้
เป็นของได้โดยยาก ท่านจะได้จาก โพธิมณฑลที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง”
ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เราได้บำเพ็ญทุกกรกิริยาเป็นอันมาก สิ้นเวลา 6 ปี เราถูกบุรพกรรม
ดักเตือนแล้ว (บุพพกัมเมนะ โจทิตฺโต) จึงแสวงหาโพธิญาณโดยทางผิด เรามิได้บรรลุการ
ตรัสรู้โดยทางนั้น บัดนี้เราเป็นผู้สิ้นบุญสิ้นบาป(ปญญาปาปปริกชีโณ)(ล.32 ข.392)

6 ปีนั้นท่านปฏิบัติผิดนะ แต่เขาอ่านพระไตรปิฎกไม่แตกก็เลยไปปฏิบัติตาม
พระพุทธเจ้า 6 ปีที่ทำผิดนั้น พระพุทธเจ้าออกไปแล้วอันนั้นเป็น บุพกรรม ติดตามทางไหนเรา
6 ปีนั้นไปใช้กรรมนะเราไม่ได้เจริญด้วยทางนั้น มันเป็นทางผิดเราไม่ได้บรรลุโดยทางนั้น ด้วย
ทางที่ไปนั่งอยู่ในป่าทรมานตน ทุกกรกิริยาอยู่ในป่า 6 ปีเราไม่ได้บรรลุด้วยทางนั้น

พยัญชนะเหมือนกันเลย แต่อ่านแล้วเข้าใจความต่างกัน สรุปสั้นๆก็คือ ท่านทั้งหลาย
อ่านหน้านี้แล้วก็ได้ความว่า ต้องออกมาเหมือนพระพุทธเจ้าไปบรรลุธรรมะอยู่ในป่า เหมือน
พระพุทธเจ้าเห็นไหม แต่อาตมาอ่านอันเดียวกันเลยบอกว่า ท่านบอกว่ามันไม่ใช่ พยัญชนะ
อันเดียวกันเลย แต่เข้าใจกันคนละทิศทาง เพราะฉะนั้นคุณก็ต้องใช้วิจยญาณของส่วนตัว
ตัดสินใจให้ดี อาตมาก็พยายามอธิบายอันนี้ก็อ้างอิงอันอื่น เดิมก็อ้างอิงต่อไปอีก แม้แต่คำว่า
สิ้นบุญสิ้นบาปก็อ้างอิง

เช่นอปญญาคือไม่ทำบุญอีกแล้วแต่เขาไปแปลเป็นบาป

แม่โอวาทปาติโมกข์ 3 สัพพปาปสอกรณัง(ไม่ทำบาปทั้งปวง) กุสลสุปสัมปทา(ทำกุศล
ให้ถึงพร้อม) สจจิตตปริโยทปนัง(ชำระจิตของตนให้ผ่องแผ้วจากกิเลส)

ไม่ทำบาปอีกแล้ว เป็นพระอรหันต์ไม่ทำบาปอีกแล้ว เป็นผู้ที่หมู่สงฆ์ยกสดิวินัยแล้ว
ท่านจะปรุงแต่งอย่างไรก็เพื่อผู้อื่นไม่มีจิตใจที่ปนไปด้วยกิเลส ไม่มีสาธุเจตน์ ไม่มีจิตอยาก
อวดแล้ว ภาษามันมีแค่นี้ มีดากับขวาน แต่เอาดามาแสดงเพียงให้คนอื่นเขาก็ว่าไม่ดีอีก

อาตมาอธิบายได้เพราะมีภูมิพอลถึงขั้นนี้ พุดนี้ไม่ได้ยากให้คนเชื่อ ไม่ได้อ้างเพื่อให้คนอื่นเชื่อ กรรมที่ทําไปก็มีแต่กุศลอย่างเดียวไม่มีบาปเปื้อนอีกเลย มันเด็ดขาดแล้ว จิตท่านสะอาดผ่องแผ้วบริสุทธิ์พอ นิจจัง(เที่ยงแท้) ฐวัง (ถาวร) สัสตัง(ยืนนานตลอดกาล) อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยน) อสังหิรัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้) อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ) “นิจจัง-ฐวัง-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง ไม่มีเปลี่ยนแปลงอีกแล้ว

ไม่มีอะไรเปรียบเทียบได้อีก นัตถิอุปมา แต่ที่นี่ คนจะเชื่อคนที่มีคุณธรรมคุณวิเศษ คุณสมบัติขนาดนี้ มันก็ต้องมั่นใจจะเชื่อ ก็ต้องเห็นใจจะเชื่อกันไม่ได้ง่ายๆ ต้องอาศัยความรู้ความจริงกับเวลาให้เพียงพอ คนที่มีปัญญาลึกซึ้งอาศัยความจริงได้ ก็แม้ความจริงไม่มากก็รับรู้ได้เร็วได้มั่นใจแล้ว

สี่ธรรมะพ่อครู(ทေး อทေး) ตอน ได้ข้อสรุปว่า เทวดาไม่มีจริง

ในสัจจะต่างๆ เข้าสู่ความเป็นทေး ใหม่

ความเป็นทေးที่ครองโลก ตามชื่อ หัวข้อ ครองโลกอย่างเทวบุตรมารก็มีอยู่ ขณะนี้ก็มีตัวอย่างเป็นตัวตนบุคคลเราเขาพอจะรู้ให้ให้เห็นได้ ขั้นกามก็มีอยู่เยอะ หลอกหลวงผู้อื่น ไม่หยาบอย่างเทวบุตรมารแล้ว ขั้นกามเทพ ในระดับเป็นเทพเป็นทေးเป็นธรรมะ2 ขั้นหยาบกว่าเทวบุตรมาร ฟังภาษาแล้ว เทวบุตรมาร เป็นลูกพระเจ้าแล้วภาษาดูยิ่งใหญ่ แต่ที่จริงหยาบกว่ากามเทพ

เทวบุตรมาร ฝีมือชั่วหนึ่กนั้นหายาก กว่าจะเป็นได้ไม่ใช่เรื่องธรรมดา ท่านพระเทวทัตอย่างนี้เป็นต้นไม่ใช่่ง่ายๆ แต่ขั้นกามนี้จะมีเยอะกว่า

จากขั้นกาม ฐานกามนี้แหละเยอะมาก ขั้นรูปภพอรูปรูป

ซึ่งเป็นขั้นที่จะเอียดเข้าไปภายในอีก เป็นเทวดาขั้นสูงขึ้นไปอีก ก็ยิ่งหายาก แต่ขั้นกามหาได้มากมาย

ถ้าเข้าใจลักษณะอื่น เป็นอนาคามีภูมิสูงขึ้นไปอีกก็ยากที่จะเข้าใจ ผู้ที่มีภูมิเองเป็น รูปภูมิ เป็นขั้นสังโยชนเบื้องสูงเป็นอนาคามีขึ้นไป ขั้นภายนอกเป็นกามภูมิ สัมผัสในลาภยศ สรรเสริญ โลภียสุข หรือ สัมผัสรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสต่างๆภายนอกแล้ว อนาคามีไม่เวียนกลับมาหาข้างนอกอีก อนาคา ถ้าอาคามีก็ต้องเวียนกลับอีก อนาคามี ข้างนอกไม่ออกไปแล้วมีหิริ โอตัปปะมีความรู้เพียงพอ ที่จะไม่เอาแล้ว เพราะฉะนั้นก็มีแต่วิริยะสติปัญญาพากเพียรต่อไปอีก โดยสติปัญญาไปให้สูง พอมีความรู้มีหิริโอตัปปะ มีพหุสูตร หรือพาหุสัจจะ มีความจริงมากพอแล้ว เพราะฉะนั้นก็ไม่เอาแล้วไม่เติมเข้าไปอีกแล้ว เป็นผู้มีอริยทรัพย์สูงขึ้นไป ซึ่งมีฐานตั้งแต่ ศรัทธา หิริ โอตัปปะ พหุสูตร วิริยะ สติ ปัญญา เป็นสัทธิธรรม 7

ส่วนอริยทรัพย์ ก็ต่างไปนิดหนึ่ง ศรัทธา ศีล แต่สัทธิธรรม 7 ไม่มีศีล เพราะศีลเป็นจรรยาไปแล้ว

เข้าใจเป็นพยานุชณะก่อนแล้วเจ้าจะทําเป็นสภาวะต่อไป แล้วจะไม่สับสนในพยานุชณะเท่าไร แต่ตอนแรกที่ไม่มีสภาวะนี้พยานุชณะจะสับสน ขนาดนั้นอาตมาเองยังใช้พยานุชณะสับสนไปบ้างในบางคราว

สรุปอีกที เรื่องของทေးครองโลก ถ้ามองไปในโลกกว้าง จะเห็นได้ว่าในยุคนี้แล้ว ในระดับหยาบ จะมีตัวเด่นๆเป็นตัวอย่างให้เห็นที่ออกชื่อไปบ้างแล้ว ในระดับโลกที่เป็นเจ้าโลก

เรียกว่าโลกบาล จะครอบครองโลกเป็นเจ้าโลกใหญ่ แต่ละประเทศที่เป็นมหาอำนาจเขาก็พยายามสร้างอำนาจมาตรใหญ่ด้วยการใช้อาวุธ การใช้พลังงานพลังอำนาจ ยกตัวอย่างอเมริกา เป็นความซับซ้อนมาก อาตมาก็ไม่รู้ว่าเขาจะถูกประเทศต่างๆจับ แต่เขายังเกรงอเมริกาที่เต็มไปด้วยอาวุธ แล้วพยายามกันไม่ให้ประเทศอื่นสร้าง แต่ไม่มีใครสามารถเข้าไปตรวจสอบอเมริกาได้ ตอนนี้ก็ไปจี้เกาหลีเหนือ ให้ตรวจสอบ มันก็ไม่ยอมกัน ต่างคนต่างไม่ยอม ก็สู้กันด้วยอำนาจเขี้ยวเล็บ

แต่ศาสนาที่สูงเป็นโลกุตระธรรมแล้วไม่ทำแบบนี้ มันเป็นเรื่องหยาบ เรารู้เรื่องวิบากแล้ว รู้จักการ rebirth หรือ reincarnation มีการเวียนเกิดเวียนตายเป็นล้านชาติ เราไม่เสียเวลาเวียนเวียนทรมานทรมาน เราเข้าสู่นิพพานปรินิพพาน ได้ปรินิพพานแล้วแต่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสานก็ได้ มีสิทธิ์อยู่ต่อไปอีก อย่างอาตมาจะดับสรวงไม่ใช่ดับทุรังนะ

เทวดาครองโลกขณะนี้ก็ร่อยหรอ วนไปสู่อเมริกา ตอนนี้ชูด้วยระเบิด อีกอย่างคือ ใช้เงินดอลลาร์ พยายามสร้างรักษาค่าดอลลาร์ไว้ ถ้าเอาจริงแล้ว เอากระดาษนี้คืนไป คนเอาวัตถุที่มีค่ามาแทน เอาเพชรหรือทองคำก็ได้มาแทน เขาก็มีหลักประกัน คืนให้หรือเปล่า ก็ไม่ยอมให้คนไปดูในกองคลังว่ามีทองเป็นประกันในการปั๊มเศษกระดาษกระจายในทั่วโลก ถ้าเขาเอาเศษกระดาษไปถอนหมึกนี้มาคืนคุณ คุณจะมีของที่มีหลักฐานที่มีคุณค่ายืนยันทนนาน แม่น้ำมันฟอสซิล มีมาคืนให้ไหม

สรุป เทวดาไม่มีจริง สุดท้ายจริงแล้ว ไม่มีเทวดาหรอก คุณจะสมมุติว่าเป็นเทวดาเราก็เข้าใจตาม ถ้าเราไม่ยึดถือในเทวดาไม่ต้องยึดมันถึมันในเทวดา ยิ่งถ้าเป็นสัตว์นรกแล้วไม่มีเลยในจิต แต่ถ้าจะอนุโลมให้มีเทวดาบ้าง เราก็มองได้บ้างอาศัยให้พูดกับคนอื่นรู้เรื่องให้พูดกับคุณรู้เรื่อง ในเวลาที่เร็วที่สุด ปัจจุบันนักธรรม ภาษามาลีว่า ทิฏฐธรรมหรือสัมปติ บัณฑิตา status static ขณะนี้ สมัยนี้ มันเร็วกว่าวินาทีนะ เอาปัจจุบันนี้มันหมดไปแล้ว Continue ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Continuum มันระยะต่อเนื่องเร็วกว่าวินาที ต่อเนื่อง อย่างที่ไอน์สไตน์เอามาเรียกว่า Space and time of Continuum มันสั้น เร็วกว่าอีก ความเป็นเทวดาก็อาศัยเรารู้ แล้วก็ก็เป็นเทวะชนิดที่เรียกว่าต้องเป็นเทวะอย่างขาว ไม่ใช่เทวะแบบดำ

ลักษณะเทวะกลับไปกลับมาจึงเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งมาก คนที่สามารถรู้จักสภาวะรู้จักพยัญชนะเอามาทดแทนกัน เอามาใช้พยัญชนะมาแทนสภาวะ เอาสภาวะมาไขว้กลับไปเป็นพยัญชนะ กลับไปกลับมาสูงขึ้น ละเอียดขึ้น คุณต้องเร็วต้องมีปฏิภาณปัญญาไหวพริบ เร็วทัน

ความเปลี่ยนแปลงเร็ว สภาพเปลี่ยนได้เร็ว ใช้สื่อกัน คนที่รู้จักใช้ได้อย่างไร พลิกเร็วใช้เร็ว จึงเป็นเหมือนนักเล่นกล ประเดี๋ยวเอาข้างนี้ประเดี๋ยวเอาอีกข้างหนึ่ง กลับไปกลับมาข้างนั้นข้างนี้ มันก็เลยยิ่งยากใหญ่เลย อันนี้อาตมาก็กระเป่าพยัญชนะที่พระพุทธเจ้ามีไว้ว่าคือสิริมหามายาเหมือนนักเล่นกล วัณมี วัณไม่มี ใช้ศัพท์สุดท้ายคือมีกับไม่มี

กาละนี้ออกว่าไม่มีแต่มันมีแน่ แต่อันนี้นามธรรม ไม่มีก็ไม่มีแล้วแน่ แต่ต้องมีเพื่อให้คนอื่นได้อาศัยสัมผัสรู้ส่วนตนเองนั้นไม่มี อาตมาพูดเหมือนตนเองปักมันยึด

มันถื้อมัน ท่านเองเป็นโพธิสัตว์เป็นคนยิ่งใหญ่เป็นคนสูงส่งดั่งามด้วย คนฟังแล้วก็เขาไปยึดถือในภาษา แต่คนที่รู้สภาวะของอาตมา กับบอกว่าใช่ก็เชื่อ เป็นผู้ที่มิกับไม่มี ท่านมีนี่ท่านอนุโลมให้คนอื่นแต่ตัวท่านเองท่านไม่มีเข้าใจ คนที่เข้าใจและเชื่อมั่น คนไม่เชื่อก็จนกว่าเขาจะเชื่อเราไปบังคับเขาไม่ได้หรอก อันนี้ก็แล้วแต่ต้องใช้เวลา อาตมาจึงจำเป็นเพราะความรู้อันนี้เขาไปหลงยึดถือเป็นอุปาทาน อาตมาจะเอาอันนี้ไปทดแทนเอาความถูกไปทดแทนความผิดแล้ว มันก็ยากมาก ต้องอาศัยต้องแสดง สัจธรรมความจริง จึงต้องอาศัยเวลา กับการแสดงความจริง ไม่ใช่แค่คนเดียวนะ พวกคุณก็มาช่วยอาตมาแสดงความจริงอันนี้ด้วย อ้อ อาริยบุคคล ผู้ที่หลุดพ้นจากกิเลสต่างๆเป็นอย่างนี้เองหนอ โสดาบัน สกิทาคามี นี่ก็กำลังรวบรวมหลักฐานภาษาระเบียบอะไรต่างๆนานาความเป็นพระโสดาบันขั้นต้น กำลังรวบรวมกันอยู่นี้ก็คงจะได้สักวันหนึ่ง ก็เอาไปใช้กันเป็นตำรา ให้ตรวจสอบ ยังไม่ได้ขึ้นถึงขั้นสกิทาคามีเลยนะ ยังเรียบเรียงโสดาบันอยู่นะ หัวฟูหัวฟุ้งอยู่นี้ มันไม่่ง่ายแต่ก็ต้องทำเพื่อเป็นหลักฐาน เอาไปใช้เป็นทฤษฎี เป็นสิ่งประกอบในการที่จะเปรียบเทียบตรวจวัดตรวจสอบ

ในโลกอาศัยสภาวะกับบัญญัติ หรือพยัญชนะหรือภาษา เป็นสิ่งแทน สดจริงก็มีสองของจริงที่แท้ กับสิ่งที่จะเอามาร่วมรับรู้กัน ต้องรู้กันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป สิ่งที่เป็นของแท้ของใครของมันก็เป็นตัวของเขาเอง อันอื่นไม่รู้ไม่ได้ ก็จะต้องมีสองเสมอ สรุปแล้วที่จะใช้ร่วมรับรู้กันในโลกนั้นจึงต้องมี 2 เพราะฉะนั้นอยู่ที่ 2 นั้นมีจริงทั้งคู่หรือเปล่า ทั้งบัญญัติก็ต้องทั้งสภาวะก็ต้องหรือเปล่า หรือใครยังติดอยู่เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ 2 ก็ดี แต่ของคุณก็ยังติดอยู่อันนี้ผิดอันนี้ถูก หรือว่าผิดทั้งคู่เลย ดีไม่ดีมีความผิดสลับซับซ้อนไปอีกไม่รู้กี่ชาติ

ของจริงแท้นั้นถูกทั้งคู่ แต่ต้องใช้คู่นั้นเพื่อสื่อสารกันเริ่มมีคนถ้าจะต้องสื่อสารกับใครก็ต้องมีคู่แล้ว ถ้าคุณมี สัญญานิจจานิ คนเดียวแม้จะถูกอย่างไรคุณก็อยู่กับโลกเขาไม่ได้หรอก เพราะว่าสื่อสารกับคนอื่นเขาไม่รู้เรื่อง คนอื่นเขาไม่ได้รับรองคุณเลย

อย่างอาตมาเป็นโพธิสัตว์อาตมาถูกต้อง คนอื่นเขาก็รับรู้ไม่ได้เลยเขารับไม่ติด คิดว่าอาตมาจะอยู่ใหม่ อาตมาสื่อสารแล้วไม่มีใครรับไปสักคน แต่แม้แค่ ได้แค่ 5 คน 10 คนไปตั้ง 50 ปีแล้วก็ขอตายก่อนเถอะ เอาอายุใหม่ อายุทุกวันนี้ก็ไม่ว่าจะแก้ไขไฉไลเลย แต่ก็ดีมันยังไม่เจ็บคอแต่ก็ไอ บางทีก็เหนื่อยบ้างเหมือนกันแต่ก็ยังไมเหนื่อยนะ มันเคยมีบางที (พ่อครูไอดัดออกด้วย) พุดจนคนข้างนอกสงสัยเลย เอาละเวลาก็ตมด